

There are outlined level of coverage by historians question about becoming a student at the characterization and analysis of university statutes. There are reviewed the peculiarities by historians lighting conditions of enrollment of students (the required level of education, financial situation, age and national qualifications) to the category of students of higher educational institutions of the Russian Empire in the nineteenth and early twentieth centuries. There are analyzed the features of display in the historical literature the rules of admission to university in each of the university statutes and amendments of previous regulations with the adoption of another act of this nature. There is followed the coverage of extension of action each of the statutes existing at that time the document universities Empire.

The article deals with the study of the regulatory and legal framework of universities in the Ukrainian territory that subordinate actions of university statutes in 1804, 1835, 1863 and 1884. It is noted that certain trend of modern national historiography raises the scientific development the features of joining the student community directly at the universities of Dnieper Ukraine. It is indicated that the process cover scientific articles on the history of Ukrainian universities, specialized publications on the history of Kiev (Imperial) University of St. Volodymyr and Kharkov University. Such works based on official documents and materials specifying the data on the social and national structure of students that formed in these universities under the provisions of imperial legal acts XIX – early XX century. It shows also the representation in the historiography the key aspects of the reception of applicants to the Imperial University of St. Volodymyr for which the imperial resolution 1833 decided to issue a separate statute, and in 1842 Minister of Education suggested another option. In this context, attention is focused on «History of Imperial University of St. Vladimir» by M. Vladymyrsky-Budanov in 1884, which remains to this day a complex and specialized study of the history of the statutes of St. Volodymyr in which dedicated as a temporary charter in 1833 and the statute in 1842 a separate section.

Attention is paid to the definition of aspects that require further scientific development in the context of deep and versatile research of this problem. On the basis of the historiographical analysis by the author is noted the need for further scientific researches concerning the restrictions, changes and innovations that have taken place during the university reforms, especially concerning admission to higher educational institutions in the empire in the second half of XIX – early XX centuries.

Keywords: universities, charter, higher education, social status, student, Russian Ukraine, historiography.

До редакції надійшла 24.06.2015.

УДК 929 Антонович

© **Ольга Зубко**
(Вінниця)

РЕЦЕНЗІЯ ДМИТРА АНТОНОВИЧА НА НАУКОВУ РОБОТУ ВОЛОДИМИРА СІЧИНСЬКОГО «АРХІТЕКТУРА В СТАРОДРУКАХ» ВІД 6 ЛИПНЯ 1927 РОКУ

Стаття подає текст наукової рецензії відомого українського культуролога та мистецтвознавця, професора Українського вільного університету Дмитра Антоновича від 6 липня 1927 р. щодо наукової розвідки лектора Українського вищого педагогічного інституту ім. М. Драгоманова в Празі В. Січинського.

1927 р. В. Січинський, з метою підвищення своїх професійного статусу та фінансової стабільності, вирішив здобути звання доцента УВПІ. Представлена ним наукова розвідка мала стати вагомим аргументом для окресленої мети.

Згідно «Правил про порядок підвищення академічного персоналу» УВПІ ім. М. Драгоманова в Празі» від 1926 р. процедура отримання посади доцента складалася з декількох кроків: подання на ім'я декана заяви з проханням надати посаду, до заяви додавалася автобіографія та одна з наукових праць; розгляду даної заяви, автобіографії і наукової праці загальними Зборами факультету та призначення двох офіційних рецензентів (референтів); отримання в двохмісячний термін письмової рецензії. У випадку позитивних висновків щодо наукової роботи, кандидату на посаду доцента призначалися так звані «габілітаційні виклади» на загальному засіданні Зборів факультету. В обговоренні наукової праці могли брати участь усі їх члени. Після обговорення здійснювався підрахунок голосів «за» та «проти» шляхом відкритого голосування. Втім, якщо право обговорення мали усі члени Зборів, то право дорадчого голосу було тільки в професорів та доцентів – завідувачів кафедрами. При одностайності «за» постанова Зборів факультету подавалася на затвердження

Професорській раді. У випадку негативної рецензії або не одностайності думок в ході відкритого голосування, наукова розробка мала бути доопрацьованою протягом календарного року.

Наукова розвідка В. Січинського була оцінена Д. Антоновичем критично-позитивно.

Проілюстрована рецензія була отримана автором статті під час роботи IV Міжнародного конгресу дослідників історії Білорусі, що проходив у Каунасі на базі Університету імені Вітовта Великого в жовтні 2014 р. Рецензія, як і машинописний курс лекцій з історії української культури, та листування Д. Антоновича з УВПІ й Українським науковим інститутом в Берліні впродовж 1927–1938 рр. містилася в папці зі штампом «Центрального державного історичного архіву УРСР».

Отримана ксерокопійовано архівна документація Д. Антоновича була надіслана автором публікації знавцю празьких еміграційних архівів – академіку, доктору філологічних наук Миколі Івановичу Мушинці.

Ключові слова: Український вільний університет, Український вищий педагогічний інститут ім. М. Драгоманова в Празі, рецензування, процедура отримання наукових звань.

Ідея написання статті про рецензію Дмитра Антоновича визріла в мене ще восени 2014-го. Проте, поштовхом до її написання стали реалії осені 2015-го. А саме: вперте небажання деяких моїх вінницьких колег, аграріїв за фахом, детально розібратися із вимогами щодо присвоєння вчених звань доцента та професора. Вловила себе на думці, що домінуючі нині – бажання кар'єрного зросту, тісно пов'язане з питанням фінансової стабільності були такими ж домінуючими і в українському емігрантському середовищі 1920–1930-х рр. в ЧСР.

Після захисту 2010 р. у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка дисертаційного дослідження – «Створення та діяльність Українського вищого педагогічного інституту ім. М. Драгоманова в Празі (1923–1933 рр.)» [5], я цілком зосередилася на україно-білоруській міжвоєнній проблематиці, оскільки мої наукові пошуки з теми УВПІ базувалися, окрім «Празької колекції», на матеріалах білоруських та російських архівів. Яким же було моє здивування, коли 3 жовтня 2014 р. перед початком Пленарного засідання IV Міжнародного конгресу дослідників Білорусі, що проходив у Каунасі на базі Університету імені Вітовта Великого, одна із учасниць нашого «українського десанту», (побажала залишитися невказанною – О.З.), передала мені дві ксерокопійовані архівні папки, «змовницьки» повідомивши при цьому, «що папки ці цікаві для мене, але не вельми затребувані в цілому». Так у моїх руках опинилися: машинописні чернетки курсу лекцій Дмитра Антоновича з історії української культури (видані друком у київському видавництві «Либідь» 1993 р. з додатками В. Ульяновського та С. Ульяновської – О.З.) та його листування як з УВПІ ім. М. Драгоманова, так і з Українським науковим інститутом у Берліні з 1927 по 1938 рр.

Відразу привертала увагу інформація про те, що матеріали фонду 3956с зберігаються

(згідно штампі – О.З.) у «Центральному державному історичному архіві УРСР». Тому, після закінчення роботи Конгресу, матеріали обох папок я перекопіювала та надіслала доброму знавцю Празьких еміграційних архівів – академіку, чудовій людині та мудрому наставнику, доктору філологічних наук Миколі Івановичу Мушинці до Пряшева (Словаччина).

Маємо відзначити, що життя та діяльність Дмитра Антоновича є дослідженими. Так, 1927 р. у «Літературно-науковому віснику» вийшла друком стаття В. Біднова «Дмитро Антонович (1877–1927)» [1]. В 1961 р. автобіографію українського культуролога видрукував А. Жук [4], а в 1967-му В. Міяківський у Віннепезі власним коштом видав книгу про міністра мистецтва в уряді Володимира Чехівського й голову дипломатичної місії Української Народної Республіки у Римі і Празі [9]. В 1990-х рр. засновник Револьюційної української партії, редактор численних українських часописів; член Української Центральної Ради, член Всеросійських установчих Зборів, морський міністр, міністр мистецтва, голова дипломатичної місії в Римі (1919) привернув увагу таких дослідників як Г. Божука та В. Афанасьєва [2]. А підсумком 2000-х стало ґрунтовне дисертаційне дослідження А. Шаповала про громадсько-політичну та наукову діяльність «вільноуніверситетця» й «музейника визвольної боротьби України» [12].

Як відомо, Дмитро Антонович стояв біля витоків створення Українського вільного університету ще у Відні; в 1927 р. обіймав посаду професора УВУ в Празі, тоді як з 1928 р. й по 1930 р., а згодом в 1937–1938 рр. був ректором даного навчального закладу. Неодноразово обирався він і на посаду декана філософського факультету УВУ. Його взаємовідносини з Українським вищим педагогічним інститутом ім. М. Драгоманова в Празі започатковані 31 травнем 1923 р., коли Дмитро Володимирович, дякуючи за запрошен-

ня увійти до складу штатного академічного персоналу УВПІ, мотивував свою відмову тим, що М. Драгоманов був творцем програми федерації в межах колишньої Росії, тоді як для нього особисто питання незалежності України і боротьба з федеративними ідеями стоять на першому місці. Ось чому, «я принципіально, – писав Д. Антонович, – не можу взяти участі ні в якій організації, ні в жодній справі, що пов'язана з ім'ям Драгоманова» [10; арк. 21а–21б]. Однак ця відмова не завадила спілкуватися «вільноуніверситетцю» з «драгоманівцями», як приватно, так і офіційно на засіданнях Українського історико-філологічного товариства, керманічем якого він був з 1924 по 1945 рр.

Тоді як Володимир Юхимович Січинський (1894–1962) – український архітектор, графік і мистецтвознавець, дійсний член НТШ (з 1930 р.), котрий пропрацював в УВПІ з моменту його відкриття і до моменту його закриття, на початку 1927 р. вирішив «габілітуватися» (габілітація (лат.) – захист наукової теми на право викладати в університеті – О.З.) на посаду доцента. До такого кроку Володимира Юхимовича спонукали, на нашу думку, дві причини. По-перше, «габілітація» прив'язувалася до фінансів. І ось чому. Прожитковий місячний мінімум українського емігранта в ЧСР в 1920–1930-х рр. складав 1000 тогочасних чехословацьких крон. І це за умови, коли пара осінніх чобіт коштувала 80–180 крон, чоловічий костюм 200–800 крон, пальто 250–700 крон, чоловіча сорочка 35–100 крон, разовий проїзд в трамваї 1–3 крони [7, с. 104]. Співвідношення чехословацької крони до американського долара в 1923–1933 роках становило 100:2,96. Тобто, сто чехословацьких крон дорівнювало двом долларам дев'яносто шести центам [6; с. 45]. Отож, місячний прожитковий мінімум українського емігранта в ЧСР складав 29 долларів 60 центів. Принагідно маємо зауважити: згідно постанови Міністерства закордонних справ ЧСР від 1 вересня 1925 р. щомісячна заробітня платня лектора УВПІ становила 1000 чехословацьких крон, тоді як доцента – 1200 чехословацьких крон (35 долларів 52 центи) [8, с. 65]. По-друге, лектор Січинський був справжнім архітектором, графіком, мистецтвознавцем та науковцем, тобто, як кажуть, фахівцем своєї справи. Січинський-архітектор шукав органічного зв'язку між новими засобами будівництва й українськими стилями минулого, особливо княжої доби і бароко. За його проектами побудовані: мурована церква в с. Михайлівцях (1933–1934), наближена до старих чернігівських храмів; дерев'яна церква в с. Комарниках (1937) – обидві на Пряшівщині

(нині Словаччина), церкви у Виппені біля Нью-Йорку (1949), в Порто-Уніон у Бразилії (1951); православний собор у Монреалі (Канада, кінець 1950-х рр.) та інші. Володимир Юхимович був також творцем низки оригінальних надгробків, у яких використовував народні форми багатораменних хрестів. А як книжковий графік він оформив понад 70 власних і чужих видань. Систематично вивчав і опрацьовував майбутній доцент В. Січинський й різні ділянки українського мистецтва та художнього промислу.

Згідно параграфа 9-го редакції статуту УВПІ від 1925 р. доцентами Вищого педагогічного інституту призначалися особи, котрі вже набули наукового звання «доцента» в інших українських або закордонних вищих навчальних закладах, або ж ті особи, котрі мали повну вищу освіту, ряд наукових праць та певний педагогічний стаж. Надалі ж, Професорська рада інституту орієнтувалася на спеціально розроблені і затверджені 20 жовтня 1926 р. «Правила про порядок підвищення академічного персоналу» [3, с. 570–576].

Процедура отримання посади доцента складалася з декількох кроків: подання на ім'я декана заяви з проханням надати посаду, до заяви додавалася автобіографія та одна з наукових праць; розгляду даної заяви, автобіографії і наукової праці загальними Зборами факультету та призначення двох офіційних рецензентів (референтів); отримання в двохмісячний термін письмової рецензії.

У випадку позитивних висновків щодо наукової роботи, кандидату на посаду доцента призначалися так звані «габілітаційні виклади» на загальному засіданні Зборів факультету. В обговоренні наукової праці могли брати участь усі їх члени. Після обговорення здійснювався підрахунок голосів «за» та «проти» шляхом відкритого голосування. Втім, якщо право обговорення мали усі члени Зборів, то право дорадчого голосу було тільки в професорів та доцентів – завідувачів кафедрами. При одностайності «за», постанова Зборів факультету подавалася на затвердження Професорській раді. У випадку негативної рецензії або не одностайності думок в ході відкритого голосування, наукова розробка мала бути доопрацьованою протягом календарного року.

Одним із офіційних рецензентів наукової розробки В. Січинського й було призначено Д. Антоновича.

Усі ми, науковці, знаємо, як приємно отримувати позитивні відгуки та рецензії. Що ж написав у рецензії В. Січинському Дмитро Володимирович?

«Високоповажний Пане Декане! (В 1927/1928 навчальному році деканом історико-філологічного відділу (факультету) УВПІ був доцент Іван Кабачків, завідувач кафедри економіки та соціології – О.З.).

У відповідь на вашого листа ч. 1301, від 1/VIII/1927, отриманого 4/VIII/1927, маю за честь Вас повідомити, що працю д-ра В. Січинського «Архитектура в стародруках» я знаю.

Ознаемившись з доданими до вашого листа правилами (маються на увазі «Правила про порядок підвищення академічного персоналу» від 1926 р. – О.З.) можу сказати, що осуджувана праця вповні задовольняє, щоб на підставі її д-ра В. Січинський, як лектор був допущений до габілітації на ступінь доцента в Педагогічному Інституті. Праця представляє собою самостійну розвідку, власне оригінально задуману і виконану спробу зібрати із старих українських гравюр матеріяли як для історії української архітектури. З цією метою автор на 24 сторінках таблиць зібрав і здебільшого одрисував із старих гравюр архітектурні деталі в числі 175 рисунків, не рахуючи кількох планів будівель. Вибір із українських стародруків зроблено вповне сумлінно, перерисовано вправно, а в тих випадках, де автор підрисовуючи мусів робити реконструкцію архітектурного рисунку, це зроблено з достаточною обережністю. В такому вигляді альбом зроблений автором напевне стане в пригоді для істориків як української архітектури так можливо і для дослідників української гравюри.

На жаль менше удатною являється текстуальна частина праці, що мала-би містити висновки із опрацювання зібраного матеріялу. Але треба взяти на увагу, що значна частина відповідальності за це падає не на автора, а на видавців альбома, що примусили весь текст звузити до 20 друківаних сторінок, на яких очевидно тяжко було-б систематизувати такий багатий матеріял. Тільки все ж авторові можна закинути брак історичного методу в опрацюванні матеріялу; цей брак виявляється

в тому що: 1) автор не розібрав рисунки критично і не систематизував їх як історичний матеріял: а) точний в передачі архітектурних пам'яток, в) фантастичний і с) реальний, що передає вигляд певної будови, але не точно; 2) автор не все критично ставиться до джерел літературних, приймаючи на віру сумнівні твердження (прикл. на стор. 11 твердження, що церква у Вишгороді була круглою, там-же на віру без потрібної критики прийнято відомости про церкви в Крилові і Залукві), и 3) найголовніше, трапляється що автор у стремлінню довести наперед засвоєну думку, припускає твердження зовсім фантастичні (як ніби існування в старокнязівській добі у нас церков з планом грецького хреста або трохнавної античної базиліки). Взагалі дуже досадне вражіння справляє розділ тексту «Церковна архітектура» сперта на великий матеріял розміщений на 15 таблицях і зложений з більше як 80 рисунків. Але ці вражіння зглядується слідуєчими річчями і конкретно написаними розділами про окремі будівлі, історією яких автор сумлінно зайнявся. Так кращими сторінками тексту являється розділ про Головну Церкву Київської Лаври, також більш вигідне вражіння справляють розділи про церкву над Брамою Київської Лаври, про Корнятківську Вежу у Львові і про Крехівський Монастирь, гравюрі якого у автора раніше було присвячено окрему розвідку, що послужили основою для отримання автором докторської гідності.

В кожному разі треба прийняти, що головна заслуга автора полягає в збиранні матеріялу і це зроблено так, що я не вагаюсь поручити працю д-ра В. Січинського «Архитектура в стародруках», як основу для габілітації автора на доцентуру.

Прага, 6 липня 1927 року.

Професор Українського Ун-ту в Празі Д. Антонович (підпис – О.З.)» [11; арк. 3–4].

Таким чином, наукова розробка В. Січинського, критично-позитивно оцінена Дмитром Антоновичем, стала підставою для отримання ним в кінці липня 1927 р. ступеня доцента УВПІ ім. М. Драгоманова в Празі.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Біднов В. Дмитро Антонович (1877–1923) / В. Біднов // Літературно-науковий вісник. – 1927. – № 11. – С. 256–260.
2. Божук Г. Дмитро Володимирович Антонович – історик української культури / Г. Божук, В. Зілганов // Від Наукового Товариства ім. Шевченка до Українського вільного університету. Міжн. наук. конф. (Пряшів – Свидник, 12–15 червня 1991 р.): Матеріали. – К.; Львів; Пряшів; Мюнхен; Нью-Йорк; Торонто; Сідней, 1992. – С.224–232. Див. також. Афанасьєв В. Осягаючи історичний поступ національного мистецтва: До 120-річчя від дня народження Дмитра Антоновича / В. Афанасьєв // Культура і життя. – 1997. – 19 лист. – С. 3–4.
3. Витяг з статуту УВПІ ім. М. Драгоманова в Празі (із 1925) [Б. м., б. р.].
4. Жук А. Автобіографія Дмитра Антоновича / А. Жук // Сучасність. – 1961. – № 1. – С. 103–114.

5. Зубко О.Є. Створення та діяльність Українського вищого педагогічного інституту ім. М. Драгоманова в Празі (1923–1933 рр.): дис.....канд. іст. наук: 09.00.12 / Ольга Євгеніївна Зубко. – К., 2010. – 224 с.
6. Зубко О.Є. Створення та діяльність Українського вищого педагогічного інституту ім. М. Драгоманова в Празі (1923–1933 рр.): дис..... канд. іст. наук: 09.00.12 «Українознавство» / Ольга Євгеніївна Зубко. – К., 2010. – 224 с.
7. Ковалёв М.В. Повседневная жизнь российской эмиграции в Праге в 1920–1930-е годы: исторические очерки / М.В. Ковалёв. – Саратов: Саратов. гос. тех. ун-т им. Ю.А. Гагарина, 2014. – 145 с.
8. Мірний І. Український Високий Педагогічний Інститут ім. М. Драгоманова в Празі. (1923–1933) (Історія інституту) / І. Мірний. – Прага, 1934. – 144 с.
9. Міяковський В. Дмитро Антонович / В. Міяковський. – Вінніпег, 1967.
10. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України в м. Києві (ЦДАВОВУ). – Ф. 3801. – Оп. 1. – Спр. 366.
11. Центральний державний історичний архів України (м. Київ). – Ф. 3956с. – Оп. 2. – Спр. 39.
12. Шаповал А.І. Громадсько-політична та наукова діяльність Дмитра Антоновича: дис. ...канд. іст. наук: 07.00.01 «Історія України» / Андрій Іванович Шаповал. – Чернігів, 2010. – 292 с.

© **Ольга Зубко**
(Винница)

РЕЦЕНЗИЯ ДМИТРИЯ АНТОНОВИЧА НА НАУЧНУЮ РАБОТУ ВЛАДИМИРА СИЧИНСКОГО «АРХИТЕКТУРА В СТАРОПЕЧАТНЫХ КНИГАХ» ОТ 6 ИЮЛЯ 1927 ГОДА

Данная публикация знакомит с текстом научной рецензии известного украинского культуролога и искусствоведа, профессора Украинского свободного университета Дмитрия Антоновича от 6 июля 1927 года на научное исследование лектора Украинского высшего педагогического института им. М. Драгоманова в Праге В. Сичинского. В 1927 г. В. Сичинский, с целью повышения профессионального статуса и финансовой стабильности, решил получить звание доцента УВПИ. Представленное им научное исследование должно было стать весомым аргументом для обозначенной цели.

Согласно «Правил о порядке повышения академического персонала» УВПИ им. М. Драгоманова в Праге от 1926 г. процедура получения должности доцента состояла из нескольких шагов: подачи на имя декана заявления с просьбой предоставить должность, к заявлению прилагались автобиография и один из научных трудов; рассмотрения данного заявления, автобиографии и научной работы общим Собранием факультета и назначение двух официальных рецензентов (референтов); получения в двухмесячный срок письменной рецензии. В случае положительных выводов по научной работе, кандидату на должность доцента назначались так называемые «габилитационные лекции» на общем заседании Собрания факультета. В обсуждении научного труда могли участвовать все их члены. После обсуждения осуществлялся подсчет голосов «за» и «против» путем открытого голосования. Впрочем, если право обсуждения имели все члены Собрания, то право совещательного голоса было только у профессоров и доцентов – заведующих кафедрами. При единодушии «за», постановление Собрания факультета предоставлялось на утверждение Профессорскому Совету. В случае отрицательной рецензии или не единства мнений в ходе открытого голосования, научная разработка должна быть доработанной в течении календарного года.

Научное исследование В. Сичинского было оценено Д. Антоновичем критически-позитивно.

Проиллюстрированная рецензия была получена автором статьи во время работы IV Международного конгресса исследователей истории Беларуси, который проходил в Каунасе на базе Университета имени Витовта Великого в октябре 2014 г. Рецензия, как и машинописный курс лекций по истории украинской культуры, и переписка Д. Антоновича с УВПИ и Украинским научным институтом в Берлине в 1927–1938 гг. находилась в папке со штампом «Центрального государственного исторического архива УССР».

Полученная ксерокопированная архивная документация Д. Антоновича была отправлена автором публикации знатоку пражских эмиграционных архивов – академику, доктору филологических наук Николаю Ивановичу Мушинке.

Ключевые слова: Украинский свободный университет, Украинский высший педагогический институт им. М. Драгоманова в Праге, рецензирование, процедура получения научных званий.

**REVIEW OF DMITRY ANTONOVICH ON SCIENTIFIC WORK OF VLADIMIR SICHINSKIY
«ARCHITECTURE IN EARLY PRINTED BOOKS» FROM 6 JULY 1927**

In October 2014, during the IV International Congress of researchers of the history of Belarus, which was held in Kaunas on the basis of the University named after Vytautas the Great, one of the participants of our «Ukrainian troops» gave me two xeroxed archive files, «in an undertone» saying thus, «what folder are these interesting for you, but not very popular in General». So in my hands was: typescript drafts of lectures Dmytro Antonovych in the history of Ukrainian culture (published in Kiev publishing house «Lybid» in 1993 with applications V. Ulyanovskiy and S. Ulyanovska) and his correspondence with UHPI them. M. Drahomanov and the Ukrainian scientific Institute in Berlin from 1927 to 1938.

Scientific review was written by D. Antonovich to request Professors' Council of the Ukrainian higher pedagogical Institute. M. Dragomanov in Prague.

In 1927, V. Sichinskiy, with the aim of raising the professional status and financial stability, has decided to obtain the academic title of associate Professor UHPI. Presents a scientific exploration was to become a weighty argument for the designated purpose. One of the reviewers of this intelligence was appointed D. Antonovich.

According to the «Regulations on the procedure of improving academic staff» UHPI them. M. Dragomanov in Prague in 1926 the procedure of obtaining the post of assistant Professor consisted of several steps: presentation to the Dean a statement requesting to provide the position, the application was accompanied by an autobiography and one of the scientific papers; the processing of this application, autobiography and scientific work of the General Meeting of the faculty and the appointment of two official reviewers (referees) obtain within two months of written reviews. In case of positive findings on scientific work, candidate for the post of associate Professor was appointed so-called «habilitation laid out» at the General Assembly meeting of the faculty. In the discussion of a scientific work could involve all their members. After discussion was conducted, the counting of the votes «for» and «against» by open vote. However, if the discussion had all the members of the Assembly, the right of a deliberative vote only the professors and associate professors – heads of departments. When unanimity in favour, the resolution of the Meeting of the faculty was submitted for the approval of the Professorial Council. In the case of a negative review or not unity of opinion in an open vote, scientific development should be finalized within the calendar year.

Scientific exploration Sichinskiy was estimated Antonovich critically-positively. Dmitry noted the originality Sichinskiy and diligence in the selection of early printed books. While his places of work were: ambiguity of findings and the lack of historical method in the treatment of the material. However, overall, despite the originality and superiority in thought, the reviewer noted the predominance of positive.

For Sichinskiy positive assessment of his scientific intelligence had significant value. Since taking up the post of assistant Professor, he received not only a professional honor, but also a certain financial status. Large wage enables better survive in the emigration environment. The subsistence monthly minimum is a Ukrainian émigré in Czechoslovakia in the 1920-ies–1930-ies was 1000 then Czechoslovak crowns. And this is assuming that when a pair of autumn boots cost 80–180 crowns, men's suit 200–800 kronor; kronor 250–700 coat, shirt 35–100 crowns, a single passage in tram 1–3 crown. The ratio of the Czechoslovak crown to the us dollar in the years 1923–1933 was 100:2,96. That is, one hundred Czechoslovak crowns was equal to two dollars ninety six cents. So, minimum subsistence level of Ukrainian emigrants in Czechoslovakia was 29 dollars 60 cents. In passing I should note: according to the decree of the Ministry of foreign Affairs of the Czechoslovak Republic from September 1, 1925 monthly salary of a lecturer UHPI was 1000 Czechoslovak crowns, then as associate Professor – 1200 Czechoslovak crowns (35 \$ 52 cents).

Received kserokopiarka archived documents Antonovich was sent to the author the connoisseur of the Prague emigration archives – academician, doctor of philological Sciences Nikolai Ivanovich Mushinka (Presov, Slovakia).

Key words: Ukrainian free University, Ukrainian higher pedagogical Institute them. M. Dragomanov in Prague, review the procedure for obtaining scientific titles.

До редакції надійшла 25.08.2015.